

ENTREVISTA

Jean Plantu
HUMORISTA GRÀFIC DE 'LE MONDE'

Plantu: "Le Pen odia els meus dibuixos"

Elisabet Cabeza
LLANÇA

Plantu, Jean Plantureux a la vida real, fa més de vint anys que treballa com a periodista gràfic al diari 'Le Monde', on hi ilustra diàriament la portada. Dissabte va rebre el premi d'humor El Gat Perich.

E.C. ¿Què li ha semblat això de ser guardonat amb el primer Premi Internacional d'Humor El Gat Perich?

J.P. Estic molt content, sobretot perquè m'ha permès conèixer dibuixants i comprovar, de nou, que tant si un és de Catalunya, d'Espanya o del Japó tots tenim la mateixa manera de treballar. És com si fóssim nens, intercanviat dibuixos. Per això, en aquest tipus de trobades, mai hi porto la meua dona.

E.C. Va conèixer Jaume Perich?

J.P. Personalment no, però hi tenia la complicitat del traç. Pancho, un altre dibuixant de Le Monde, em traduïa els seus acudits.

E.C. ¿És més periodista que dibuixant?

J.P. Em considero un híbrid, entre les dues definicions. No sóc periodista en el sentit que no s'espera de mi que sigui objectiu. D'altra banda, no sóc un artista. Crec que Perich ho era molt més que

jo, amb una certa carta blanca. Jo em sento com en una gàbia daurada. Ara fa 24 anys que treballo a Le Monde i un dia de 1985 em van dir que posarien els meus dibuixos a portada. No vaig veure la trampa i encara vaig dir gràcies. És una feina molt esclava. Dijous, per exemple, feia un dibuix sobre la venda d'armes al Tercer Món, un tema que em sembla essencial, però l'endemà me'n van demanar un sobre els tipus d'interès alemanys i va ser terrible.

E.C. La política sí que li interessa.

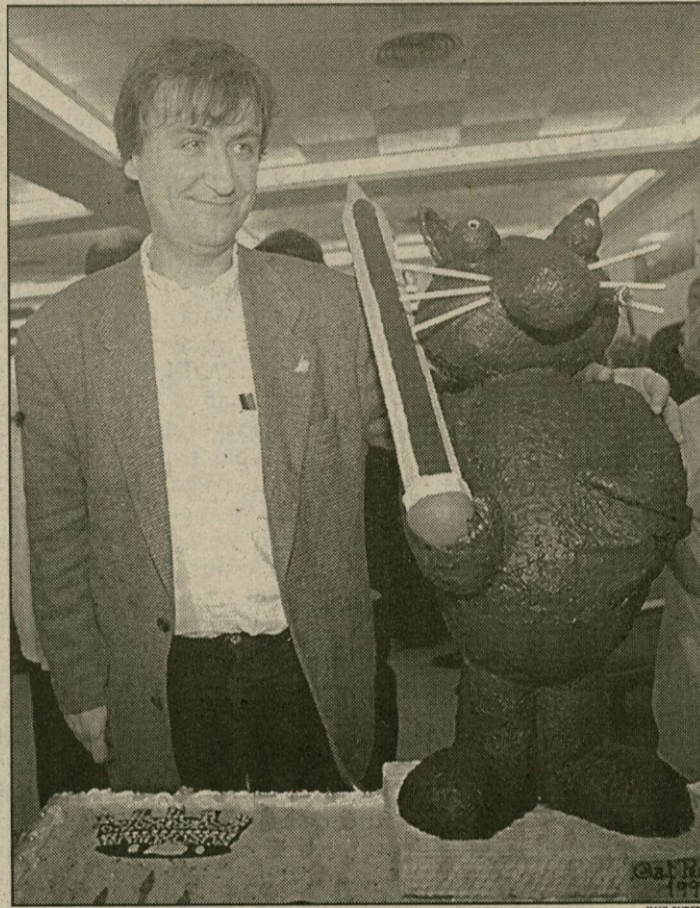
J.P. Els polítics m'agraden molt. Només detesto els que fan trampa, llavors trec el meu Kalàixnikov.

E.C. ¿Hi té bones relacions amb la classe política francesa?

J.P. Le Pen odia els meus dibuixos, però això és normal. La majoria diu que li agraden, algun exagera i tot. I això que a mi no em fa res que em critiquin. Lionel Jospin -candidat socialista a les eleccions presidencials-, per exemple, l'endemà de la segona volta em va telefonar per dir-me que no estava d'acord amb un dels acudits que jo havia fet d'ell dos mesos abans, fins al punt d'haver-lo deixat sobre el seu escriptori per dir-se a si mateix que demostraria a aquest imbècil de dibuixant que s'equivocava. Ho vaig trobar sa que em trinqués.

E.C. El seu diari el censura?

J.P. Hi ha un filtre, però no

censura (agafa el boli i comença a dibuixar, "Va, et faré un Chirac"). És excepcional que es posin en qüestions de contingut. Durant la Guerra del Golf vaig dibuixar un avió americà que llançava bombes sobre l'Iraq, i un dels pilots li deia a l'altre: "Diuen que hi ha morts allà baix", i l'altre li contestava "Què va, és intoxicació informativa", que llavors se'n parlava molt.

Doncs no me'l volien publicar perquè deien que anava contra els aliats. Batallant, vaig aconseguir que el treïessin, però cal caràcter.

E.C. ¿És veritat que li costa dibuixar el primer ministre, Alain Juppé?

J.P. Sí perquè és molt prim i té els trets molt fins. La gent així, com les dones, sobretot si són guapes, són difícils. Els millors són els homes que

porten ulleres, amb el nas gros, lletjots. Charles Pasqua (ex-ministre de l'Interior gaullista) és genial.

E.C. ¿No té la impressió de fer política a la seva manera? Perquè la caricatura d'Édouard Balladur, portat amb una cadira de braços, forma part de la seva imatge...

J.P. No, perquè treballo d'una manera inconscient. Quan veig els meus acudits diria, encara que exageri, que descobreixo sempre una idea que no havia trobat quan el feia.

E.C. ¿Ha tingut mai una exclusiva gràfica?

J.P. Sí, una vegada vaig fer una exposició a Tunísia i l'asser Arafat va voler parlar amb mi. Era l'any 1991, ben abans dels acords d'Oslo del 93, i li vaig dir que un dia bé s'havien de posar d'acord, perquè no es podia imaginar una frontera amb una bandera palestina i una d'israeliana a cada banda. Arafat em va agafar el retolador blau i va dibuixar ell mateix l'estrella de David i la seva signatura. Un any després li vaig demanar a Peres que signés també. Una altra vegada, quan va morir Tito, vaig dibuixar el seu fèretre portat per uns homes amb els distintius de Sèrbia, Bòsnia, Hercegovina... Jo no hi entenc gens en política iugoslava, però avui, quan me'l miro, penso que hi era resumit una mica tot.

E.C. ¿Quin dibuix l'inspira haver rebut el premi Perich?

J.P. És curiós perquè a Perich li agradava molt fer gats, i a mi des de fa mesos m'ha agafat per dibuixar ratolins. (I en deixa un de record.)

L'IEC inicia la seva col·lecció d'art

Redacció
BARCELONA

L'Institut d'Estudis Catalans (IEC) va presentar ahir en públic la primera peça del seu fons d'art. Es tracta d'una obra del pintor Albert Ràfols-Casamada titulada *Allegoria*. La idea de crear un fons artístic sorgeix de la necessitat de l'Institut d'obrir-se al món de la creació plàstica i l'ha posat en marxa el nou equip directiu, encapçalat pel matemàtic Manuel Castellet.

Les previsions són d'adqui-

rir una obra cada any. Les peces seran d'artistes actuals de tots els Països Catalans. Els responsables de l'IEC apunten els noms de Brossa, Tàpies, Ginovart, Alfaro i Barceló entre els pròxims artistes triats. Fins ara, però, no s'ha entrat en negociacions amb cap d'ells.

Allegoria ha estat comprada a Ràfols-Casamada per "un preu que ha convingut a totes dues parts", segons fonts de l'Institut. La quantitat no ha estat revelada. L'obra de moment ha estat col·locada al despatx del president. A mesura que s'ampliï la col·lecció s'habilitarà una sala especial.

Manuel Castellet i Albert Ràfols-Casamada davant de la pintura 'Allegoria'

JOSEP LOSADA